

Фиқҳ 183-дарс. Намознинг сифати (учинчи мақола)

20:00 / 28.04.2022 4773

Аёл киши кўксига қўяди.

Аёл киши учун шундай қилиш мосдир.

Бу ишни суннат зикри бор ҳар бир қиёмда қилинади.

Шунинг учун санода, қунутда ва жаноза намозида ҳам қўл боғланади.

Рукуъдан турганда ва икки ийднинг такбирлари орасида қўлларини қўйиб юборади.

Яъни, рукуъдан турганда, то саждага кетгунча қўллари қўйиб юборилади. Икки ийднинг такбири зоидаларини айтаётганда ҳам ҳар такбирни

айтгандан кейин қўлни ёнга тушириб, кейингисини айтаётганда қулоққа кўтарилади. Уламолар мана шу ҳукмга иттифоқ қилганлар.

Кези келганда, матнда бўлмаса ҳам, оёқни қандай қўйиш ҳақида икки оғиз сўз айтиб ўтишга ижозат бергайсиз.

Ҳанафий мазҳабида қиёмда турганда оёқларнинг орасини тўрт энлик очиб туриш суннатдир, дейилган. Ана шу хушуъга яқиндир.

Кейин сано ўқийди.

Бу ҳукмнинг далили қуйидагича:

مَلَسَ وَوَجَّهَ يَدَيْهِ إِلَى الْأَرْضِ وَالرُّكُوعَ لِلْجَنَّةِ وَالسُّجُودَ لِلْجَنَّةِ وَالسُّجُودَ لِلْجَنَّةِ وَالسُّجُودَ لِلْجَنَّةِ وَالسُّجُودَ لِلْجَنَّةِ
كَرَّابَتًا وَكَرَّابَتًا وَكَرَّابَتًا وَكَرَّابَتًا وَكَرَّابَتًا وَكَرَّابَتًا وَكَرَّابَتًا وَكَرَّابَتًا وَكَرَّابَتًا وَكَرَّابَتًا
نَنْسُجُ لِبَاحِصَاتِهِ أَوْرَ. «كُرِّيَ غَلَّةٌ لِأَلْوِ كَدَّجَ لِعَاقَتِهِ وَكَرَّابَتًا

Абу Саъид розияллоҳу анҳудан ривоят қилинади:

«Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васаллам қачон кечаси намозга турсалар, такбир айтар эдилар ва сўнгра:

«Субҳанакаллоҳумма ва биҳамдика ва табаарока исмука ва таъаалаа жаддука ва лаа илааҳа ғойрук», дер эдилар».

«Сунан» эгалари ривоят қилишган.

Имом Термизий: «Ушбу ҳадис бу бобдаги энг машхур ҳадисдир», деганлар.

Ҳанафий ва ҳанбалий мазҳаблари саного ушбу дуони ўқишни ихтиёр қилганлар. Дуонинг маъноси:

«Аллоҳим! Сенинг ўзингни поклаб ёд этаман ва Сенга ҳамду сано айтаман. Исминг муборак бўлди. Шаънинг олий бўлди. Сендан бошқа илоҳу маъбуд йўқ».

Санони имом ҳам, муқтадий ҳам, якка намозхон ҳам айтади.

Имом рукуъда турганида ёки жаҳрий қироат қилаётганида келиб қўшилган одам такбири таҳримани айтади-ю, санони ўқимайди.

Имом саждада турганида ёки қаъдада ўтирганида келиб қўшилган одам такбир ҳам айтади, санони ҳам ўқийди.

«Важжаҳту важҳи»ни ўқимайди.

Чунки буни бошқа мазҳаб олган ва бир сано ўқигандан кейин бошқасини қўшиш дуруст эмас.

Кейин сано учун эмас, қироат учун «аъузу биллааҳи»ни ўқийди.

Буни фақат бир марта шу мақомда, яъни санодан кейин «Аъузу биллааҳи минаш шайтонир рожийм»ни ўқиш билан амалга оширилади.

(Давоми бор)

«Кифоя» китобининг биринчи жузи асосида тайёрланди